

[Hans Kjør.] indtil vi har en sådan orden på vor økonomi, som politikerne må være forpligtet til at skaffe af hensyn til vort lands fremtid.

Jeg nævner udtrykkelig også udgiftsomlægninger, for der melder sig selvsagt også nye opgaver, som skal løses. Men så må andre, mindre vigtige i stedet for falde væk. Over for denne opgave eller denne situation finder jeg ikke fremgangsmåden med ambulancedrykninger særlig ideel, men den kan være nødvendig, når man hele tiden udskyder den rigtige fremgangsmåde, nemlig at tage fat på den egentlige prioriteringsopgave. Vi har, som jeg allerede har nævnt, som bekendt et arbejdsredskab i PP 1, redegørelsen for perspektivplanlægning. Vi har et folketingsudvalg, der skulle tage arbejdet op, men det arbejder ikke. Jeg finder ikke, at den omstændighed, at der nu skal laves en PP 2 for erhvervslivet, hvad der er udmærket, burde kunne motivere regeringen til at udskyde arbejdet med prioriteringsproblemerne inden for den offentlige sektor. Derved kunne vi få et langt bedre hold på de offentlige udgifter og anvendelsen heraf, end det er muligt ved en gennemgang af detaljer i en finanslov, der er bygget op uden disse hensyn. Det må være muligt at få et fornuftigt langsigtet arbejde i gang, hvis viljen er der.

Nu er kulegravningen i den forsøgte form taget af bordet, men den nødvendige opgave med hensyn til udgifterne består. Vi har nu alle gjort nogle erfaringer om den forsøgte arbejdsmetode, ikke lige gode erfaringer. Dermed tænker jeg ikke på arbejdet i udvalget, for vi var godt tilfreds med samarbejdet under økonomi- og budgetministerens ledelse. Det er dog — så længe det varede — det nærmeste, vi har været ved det brede samarbejde, som statsministeren talte om, men ellers sparsomt har formidlet. Arbejdsformen har lidt skibbrud. Der er derfor grund til at understrege, at ideen kom fra den side, der har foranlediget dette skibbrud. Da hr. Poul Dam rejste tanken om en kulegravning for at komme ind på „de hellige køer“, stod det ganske klart, hvilke områder der måtte inddrages. Alle vidste, at det måtte gøre ondt, hvis resultaterne skulle være tilstrækkelige, tilstrækkelige til at sikre vor økonomi, så vi igen kan få råd til

at løse de mange opgaver, der stadig skal løses, tilstrækkelige til at sikre varig beskæftigelse, tilstrækkelige til at forhindre nye skattebyrder. Lad det så ligge, om det er tilstrækkeligt med 2 milliarder kr., som økonomi- og budgetministeren nu har nævnt i den seneste tid, eller vi snarere bør nå de 3 milliarder kr., der har været nævnt fra bl.a. vor side.

Hr. Poul Dam var da også fuldt klar over de politiske vanskeligheder, der kunne være for en sådan indsats. Hr. Poul Dam har selvfølgelig nogle erfaringer fra den tid, da hans parti var i opposition i stedet for at være støtteparti. Derfor foreslog hr. Poul Dam alle folketingets partier inddraget, for „at undgå en konkurrence om alligevel ikke at spare“. Sådan blev det udtrykt: for „at undgå en konkurrence om alligevel ikke at spare“ (sp. 1472).

Det var da også fuldt klart for økonomi- og budgetministeren, hvori de politiske vanskeligheder kunne bestå. Økonomi- og budgetministeren har selvfølgelig også nogle erfaringer fra sin oppositionstid. Økonomi- og budgetministeren sagde — jeg citerer fra Folketingets Forhandlinger 1971-72 sp. 1581:

„Jeg forstod hr. Poul Dam således, at hvis vi skulle nå realiteter her, som betød noget, så måtte det ske på den måde, at alle de fem partier, der er repræsenteret i finansudvalget, blev aktivt draget ind i sådanne overvejelser, sådan at man ikke af den ene eller den anden partipolitiske grund satte sig imod, at der skete virkelige og effektive besparelser.“

Med andre ord: når økonomi- og budgetministeren stod fast på den gennemførte arbejdsform, så var sigtet at undgå politisk misbrug. Når initiativet alligevel led skibbrud, så var det, fordi det viste sig, at både hr. Poul Dam og økonomi- og budgetministeren fik ret i deres frygt, ikke fordi oppositionspartierne svigtede, nej, fordi regeringen og dens støtteparti svigtede.

Vi oplevede netop en skarp konkurrence om alligevel ikke at spare. Derved oplevede vi netop politisk misbrug, fordi effekten af dette kapløb om at komme først med alligevel ikke at spare kunne tjene til helt ubegrundet af aflejre det indtryk, at det var os andre, der var så og så kulturfjendske eller